

De afgelopen week was er in de media weer stof tot nadenken ingebracht en in het bijzonder de aandacht voor het alleen zijn der ouderen, ook wel bejaarden, of alleenstaande genoemd.

Minder duidelijk komt uit de media pen of verf dat het eenzaam zijn of voelen bij een grotere groep mensen dan bejaarden die alleen of eenzaam kunnen zijn. De ons opgedrongen meningen over alleen of eenzaam zijn wordt gelardeerd met stellingen van hoogleraren en wetenschappers.

De alleen situatie en het daar uit volgend eenzaam zijn wordt versterkt doordat familie en bekenden afwezig zijn door vakantie.

Natuurlijk is dat zo, mogen zij ook met vakantie als het u belieft.

De ouderen zelf moeten ook meewerken aan een ontspannen en uit geruste vakantie voor de hulptroepen. Veel wordt door de mensen al geregeld om deze perioden niet al te eenzaam door te komen.

Met of zonder vakantie periode maakte ik onderstaand gedicht.

Ontwaken.

*Als de luikjes des morgens, lijkend vanzelf, weer open gaan
de netvliesjes de nacht als verleden in de ban hebben gedaan.*

*Wat beleefd en geleden was in angstige of mooie dromen
gaan mee het verleden in en zullen niet meer wederkomen.
De vanzelf geopende luikjes dwingen de bewoner op te staan.*

*Het lijkt of het licht dat in stromende stralen het lijf binnen dringt,
merkbaar een hoor en zichtbare wereld de ontwakende omringd.
Het brein lijkt weg gegleden met de nacht in het verdwenen verleden,
waar is een ander die helpt in te sporen naar heden.
Weg uit de alleen voelende wringende gijzeling.*

*De tocht naar de bad spiegel gaat als iedere dag ook heden van zelf,
de aanblik is hard en dwingend bij het zien van de lijkende andere helft,
de bijkomende is niet meer alleen, duidelijk en ook wel fijn.
Als de ontwakende wel alleen was zou hij eenzaam zijn.
Ga goed aan het werk, het niet alleen zijn gaat dan als van zelf.*

